A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2023. április 27.*

„Előzetes döntéshozatal – Elektronikus kereskedelem – 2000/31/EK irányelv – 1. cikk – Hatály – A 2. cikk c) pontja – A »letelepedett szolgáltató« fogalma – A 3. cikk (1) bekezdése – Információs társadalommal összefüggő szolgáltatásoknak az egyik tagállam területén letelepedett szolgáltatók által történő nyújtása – A Svájci Államszövetség területén letelepedett társaság – Személyi hatálytalanság – EUMSZ 56. cikk – Az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség között létrejött, a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás – Hatály – A naptári évenként 90 napot meg nem haladó időtartamú, határokon átnyúló szolgáltatások nyújtásának tilalma – 90 napot meghaladó időtartamú, olaszországi szolgáltatásnyújtás – Személyi hatálytalanság – EUMSZ 102. cikk – Bármely olyan elem hiánya az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban, amely lehetővé tenné az alapügy és az erőfölénnyel való esetleges visszaélés közötti kapcsolat megállapítását – Elfogadhatatlanság”

A C-70/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) a Bírósághoz 2022. február 1-jén érkezett, 2022. január 27-i határozatával terjesztett elő

a **Viagogo AG**

és

az **Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)**,

az **Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM)**

között,

a **Ticketone SpA**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: M. L. Arastey Sahún tanácselnök, N. Wahl (előadó) és J. Passer bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

* Az eljárás nyelve: olasz.

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Viagogo AG képviseletében E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari és I. Picciano avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: R. Guizzi és F. Varrone, avvocati dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka és L. Malferrari, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) az EUMSZ 56. cikkel összefüggésben értelmezett 3., 14. és 15. cikkének, másrészt pedig az EUMSZ 102. és EUMSZ 106. cikknek az értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a genfi (Svájc) székhelyű Viagogo AG társaság, valamint az Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, hírközlési felügyeleti hatóság, Olaszország) és az Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, verseny- és piacfelügyeleti hatóság, Olaszország) között, az AGCOM által a Viagogóval szemben kiszabott 3 700 000 euró bírság tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az EK–Svájc-megállapodás

3 Egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség 1999. június 21-én Luxembourgban (Luxemburg) hét megállapodást írt alá, köztük a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodást (HL 2002. L 114., 6. o., kihirdette: a 2006. évi CXXV. törvény; a továbbiakban: EK–Svájc-megállapodás). E megállapodásokat a Közösség nevében a Svájci Államszövetséggel létrejött hét megállapodás megkötéséről szóló, 2002. április 4-i 2002/309/EK, Euratom tanácsi és – a tudományos és műszaki együttműködésről szóló megállapodás tekintetében – bizottsági határozat (HL 2002. L 114., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 41. kötet, 89. o.) hagyta jóvá. A megállapodások 2002. június 1-jén léptek hatályba.

4 A megállapodás „Cél” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E megállapodás célja az Európai Közösség tagállamai és Svájc állampolgárai érdekében:

[…]

b) a Szerződő Felek felségterületén a szolgáltatásnyújtás elősegítése, különösen a rövid időtartamú szolgáltatások nyújtásának liberalizálása […]”

5 Az EK–Svájc-megállapodás „Szolgáltatást nyújtó személyek” című 5. cikkének szövege a következő:

„(1) A Szerződő Felek között fennálló, különösen a szolgáltatásnyújtásról rendelkező megállapodások sérelme nélkül […] a szolgáltatást nyújtó személyeknek, az I. melléklet rendelkezéseinek megfelelően a társaságokat is beleértve, jogukban áll naptári évenként 90 munkanapot ténylegesen meg nem haladó időszakra a másik Szerződő Fél felségterületén szolgáltatást nyújtani.

[…]”

6 Az EK–Svájc-megállapodás „Mellékletek és jegyzőkönyvek” című 15. cikke értelmében e megállapodás mellékletei és jegyzőkönyvei a megállapodás szerves részét képezik.

7 A megállapodás I. mellékletének „Szolgáltatást nyújtó személyek” című 17. cikke értelmében:

„A szolgáltatásnyújtásra tekintettel e megállapodás 5. cikke szerint tilos:

a) a naptári évenként 90 tényleges munkanapot meg nem haladó időtartamú, a határon átnyúló szolgáltatások Szerződő Fél felségterületén történő nyújtásának mindenfajta korlátozása.

[…]”

8 E melléklet 18. cikke szerint az említett melléklet 17. cikkének rendelkezéseit kell alkalmazni a Közösség bármely tagállamának jogszabályai szerint vagy Svájci Államszövetség jogszabályainak megfelelően alapított társaságokra, amelyek létesítő okirat szerinti székhelye, a központi ügyvezetés helye vagy központi üzleti telephelye valamely Szerződő Fél felségterületén van.

9 Ugyanezen melléklet 21. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az e melléklet 17. cikke a) pontjának hatálya alá tartozó szolgáltatások nyújtásának teljes időtartama, függetlenül attól, hogy a teljesítés folyamatos-e, vagy egymást követő időszakokból áll, nem haladhatja meg a naptári évenkénti 90 tényleges munkanapot.

[…]”

Az uniós jog

10 A 2000/31 irányelv (19) preambulumbekezdése értelmében:

„A szolgáltató letelepedésének helyét a Bíróság esetjogával összhangban kell meghatározni, amely szerint a letelepedés fogalma állandó telephelyen, határozatlan ideig ténylegesen végzett gazdasági tevékenységet foglal magában; […] a szolgáltatásait egy internetes weboldalon keresztül nyújtó vállalkozás telephelye nem az a hely, ahol a weboldalát támogató technológia található, és nem az a hely, ahol weboldala hozzáférhető, hanem az a hely, ahol gazdasági tevékenységét végzi; […]”

11 Ezen irányelvnek „Az irányelv célja és alkalmazási köre” címet viselő 1. cikke a következőképpen szól:

„(1) Ez az irányelv a belső piac megfelelő működéséhez kíván hozzájárulni az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgásának biztosítása által.

[…]

(4) Ez az irányelv nem állapít meg újabb nemzetközi magánjogi szabályokat, és nem foglalkozik a bíróságok hatáskörével.”

12 Az említett irányelv „Fogalommeghatározások” címet viselő 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) »információs társadalommal összefüggő szolgáltatások«: a[z 1998. július 20-i] 98/48/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL 1998. L 217., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 21. kötet, 8. o.)] által módosított [, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i] 98/34/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL 1998. L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.)] 1. cikkének (2) bekezdése [helyesen: 2. pontja] szerinti szolgáltatások;

b) »szolgáltató«: minden, információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó természetes vagy jogi személy;

c) »letelepedett szolgáltató«: olyan szolgáltató, aki, illetve amely állandó telephelyen, határozatlan ideig ténylegesen gazdasági tevékenységet végez. A szolgáltatás nyújtásához szükséges technikai eszközök és technológiák jelenléte és használata önmagában nem képezi a szolgáltató telephelyét;

[…]”

13 Ugyanezen irányelv „Belső piac” című 3. cikke a következőket tartalmazza:

„(1) Minden tagállam biztosítja, hogy a területén letelepedett szolgáltatók által nyújtott, információs társadalommal összefüggő szolgáltatások megfeleljenek azoknak az adott tagállamban alkalmazandó nemzeti rendelkezéseknek, amelyek beletartoznak a szabályozott területbe [helyesen: összehangolt jogterületbe].

(2) A tagállamok nem korlátozhatják a szabályozott területtel [helyesen: összehangolt jogterülettel] összefüggő okokból az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások másik tagállamból történő nyújtásának szabadságát.

[…]”

Az olasz jog

14 A 2016. december 11-i Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017–2019 (a 2017-es pénzügyi évre vonatkozó állami költségvetésről és a 2017–2019-es hároméves időszakra vonatkozó többéves költségvetésről szóló 232. sz. törvény; a GURI 2016. december 21-i 297. számának 57. sz. rendes melléklete) alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: 2016. évi törvény) 1. cikkének (545) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az adóelkerülés és az adócsalás elleni küzdelem, valamint a fogyasztóvédelem és a közrend biztosítása érdekében a szórakoztató rendezvényekre szóló belépőjegyek olyan személy által történő értékesítése vagy bármilyen más formában történő közvetítése, aki vagy amely – akár külön szerződés vagy megállapodás alapján – nem a jegykibocsátó rendszerek jogosultja, 5000 eurótól 180 000 euróig terjedő közigazgatási bírsággal büntetendő, kivéve, ha a cselekmény bűncselekményt valósít meg, ha pedig a cselekményt elektronikus hírközlő hálózatokon keresztül követték el, az 546. bekezdésben megállapított szabályokkal összhangban a tartalom eltávolításával vagy a legsúlyosabb esetekben a jogsértést megvalósító weboldal elérhetetlenné tételével büntetendő, a kártérítési keresetek sérelme nélkül. Az [AGCOM] és az egyéb illetékes hatóságok hivatalból vagy az érintettek bejelentése alapján elvégzik a szükséges vizsgálatokat és intézkedéseket. Nem büntetendő a szórakoztató rendezvényekre szóló belépőjegyek természetes személy által alkalmi jelleggel történő, a névleges árnak megfelelő vagy annál alacsonyabb áron történő értékesítése, feltéve, hogy az nem kereskedelmi célú.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 A genfi székhelyű és adóilletőségű Viagogo szórakoztató rendezvényekre és sporteseményekre szóló belépőjegyek viszonteladására irányuló, fogyasztók közötti közvetítésen alapuló weboldalakat működtet. Előfordulhat, hogy egyes személyek, miután a jegyeiket hivatalos kibocsátóktól, például az érintett előadás vagy rendezvény szervezőitől, illetve a szerződéses értékesítőktől (elsődleges piac) beszerezték, azokat tovább kívánják értékesíteni. A Viagogót azért hozták létre, hogy továbbértékesített jegyek piacán („másodlagos piac”) összehangolják a kínálatot a kereslettel.

16 Tekintettel arra, hogy az elsődleges piacon rendelkezésre álló jegyek – különösen az egyes felhasználók által igénybe vett automatizált vásárlási programok miatt – gyorsan elkelnek, a jegyeket keresők száma – különösen a híresebb előadások, illetve rendezvények esetén – egyre nő, és így az érintett másodlagos piacra irányuló weboldalak nagy sikerrel működnek.

17 Ezzel összefüggésben a Viagogo számos előadást, illetve rendezvényt előre kiválaszt az Egyesült Államokban található platformon keresztül általa üzemeltetett weboldalakon. A jegyek birtokosai a jegyeknek megfelelő előadás, illetve rendezvény kiválasztásával ezeken a weboldalakon felkínálhatják eladásra a jegyeiket. A Viagogo összekapcsolja az eladókat és a potenciális

vásárlókat, és kiegészítő szolgáltatásokat – például telefonos és e-mailes segítségnyújtást, szoftveralapú árajánlatnyújtást, és bizonyos előadásokra vagy rendezvényekre szóló jegyeket reklámozó automatizált rendszert – kínál.

18 Mivel a jelen ítélet 16. pontjában ismertetett jelenség Olaszországban aggasztónak tartott méretet öltött, többek között amiatt, hogy az ilyen weboldalak üzemeltetését könnyen lehet illegális tevékenységekből származó pénz tisztára mosására használni, és mivel a másodlagos piacon a jegyek eladási ára már egyáltalán nincs kapcsolatban azzal az árral, amennyiért ezeket a jegyeket az elsődleges piacon kínálják, az olasz jogalkotó többek között a 2016. évi törvény 1. cikke (545) bekezdésének elfogadása révén olyan politikát alkalmazott, amelynek célja ennek a jelenségnek a visszaszorítása.

19 A zenei rendezvények ágazatában működő vállalkozások, az elsődleges piacon zenei rendezvényekre jegyeket értékesítő vállalkozások és szakmai szövetségek több panaszát követően az AGCOM vizsgálatot végzett a Viagogo által üzemeltetett www.viagogo.it weboldalon.

20 A vizsgálatot követően az AGCOM a 2020. március 16-i 104/20/CONS. sz. határozatával a Viagogóval szemben 3 700 000 euró összegű közigazgatási bírságot szabott ki. A Viagogónak 37 jogsértést róttak fel, amelyet ezen a weboldalon keresztül, és egy közösségi hálózaton erre weboldalra irányuló linkkel tettek lehetővé, és amelyek abból álltak, hogy 2019 márciusa és májusa között, az engedélyezett értékesítési oldalakon feltüntetett nominális áraknál magasabb áron koncertekre és előadásokra szóló belépőjegyeket értékesítettek oly módon, hogy a Viagogo nem volt a jegykibocsátó rendszerek jogosultja.

21 A Viagogo keresetet indított e határozat megsemmisítése iránt a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország) előtt, amely elutasította a keresetet. A Viagogo az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Consiglio di Statóhoz (államtanács, Olaszország).

22 E körülmények között a Consiglio di Stato (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Ellentétes-e a [2000/31] irányelvvel és különösen annak az EUMSZ 56. cikkel összefüggésben értelmezett 3., 14. és 15. cikkével a rendezvényekre szóló jegyeknek a másodlagos piacon történő értékesítésére vonatkozó azon tagállami szabályozás alkalmazása, amely kizárja a jelen eljárás felpereséhez hasonló, az [Európai Unión] belül tárhely platformot működtető üzemeltető számára, hogy a másodlagos piacon rendezvényekre szóló jegyek értékesítéséhez harmadik személyek részére hirdetési szolgáltatást nyújtson, és ezt a tevékenységet kizárólag az eladók, a rendezvényszervezők vagy a hatóságok által az elsődleges piacon hitelesített rendszeren keresztül történő jegykibocsátásra vonatkozóan kiadott engedéllyel rendelkező más jogalanyok részére tartja fenn?

2) Ellentétes-e az EUMSZ 106. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 102. cikkel a rendezvényekre szóló jegyek értékesítésére vonatkozó azon tagállami szabályozás alkalmazása, amely a jegyek másodlagos piacával kapcsolatos valamennyi szolgáltatást (és különösen a közvetítést) kizárólag az eladók, a rendezvényszervezők vagy a hatóságok által az elsődleges piacon hitelesített rendszeren keresztül történő jegykibocsátására vonatkozóan kiadott engedéllyel rendelkező más jogalanyok számára tartja fenn, és kizárja e tevékenységet a [2000/31] irányelv 14. és 15. cikke értelmében vett tárhelyszolgáltatóként működni kívánó, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó jogalanyok tekintetében,

különösen akkor, ha – mint a jelen ügyben is – az ilyen fenntartás azt eredményezi, hogy az elsődleges jegyértékesítési piacon erőfölényben lévő piaci szereplő kiterjesztheti erőfölényét a másodlagos piacon nyújtott közvetítői szolgáltatásokra?

3) Az európai szabályozás és különösen a [2000/31] irányelv értelmében a »passzív tárhelyszolgáltató« fogalma csak akkor használható-e, ha nem végeznek olyan tevékenységet, amely a felhasználók által közzétett tartalom szűrésével, kiválasztásával, indexelésével, rendszerezésével, katalogizálásával, összesítésével, értékelésével, felhasználásával, módosításával, kivonatolásával vagy népszerűsítésével kapcsolatos, amelyek példálózó jellegű mutatók, és amelyeknek nem kell együttesen fennállniuk, mert önmagukban a szolgáltatás vállalati irányítására és/vagy a felhasználók hűségének növelésére irányuló, a felhasználói magatartás értékelésére szolgáló technika alkalmazására utaló körülményeknek tekintendők, vagy a kérdést előterjesztő bíróság feladata e körülmények jelentőségének értékelése oly módon, hogy egy vagy több ilyen körülmény fennállása esetén is a szolgáltatás semlegessége, amely a passzív tárhelyszolgáltatónak való minősítéshez vezet, tekinthető elsődlegesnek?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elfogadhatóságáról

23 Először is emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható legyen, szükségesnek kell lennie a kérdést előterjesztő bíróság által eldöntendő jogvita megoldásához (2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet, C-561/19, EU:C:2021:799, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ami azt feltételezi, hogy az uniós jog azon rendelkezéseinek, amelyekre e kérelem vonatkozik, alkalmazandónak kell lenniük a jogvitára.

24 E tekintetben egyrészt rá kell mutatni, hogy az előterjesztő bíróság által feltett három kérdés a 2000/31 irányelv értelmezésére vonatkozik. Ez az irányelv azonban személyi hatályánál fogva nem alkalmazható az alapeljárásra.

25 A 2000/31 irányelv célja ugyanis – 1. cikkének megfelelően – az, hogy az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások „tagállamok közötti” szabad mozgásának biztosítása révén hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez. Ahhoz tehát, hogy az irányelv személyi hatályánál fogva alkalmazható legyen, ez azt feltételezi, hogy a szóban forgó szolgáltatásokat – ahogyan ez az említett irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében is szerepel – valamelyik tagállam területén letelepedett szolgáltatók nyújtsák.

26 E tekintetben ugyanezen irányelv 2. cikkének c) pontja úgy határozza meg a „letelepedett szolgáltató” fogalmát, mint olyan szolgáltatót, aki, illetve amely állandó telephelyen, határozatlan ideig ténylegesen gazdasági tevékenységet végez, és pontosítja, hogy a szolgáltatás nyújtásához szükséges technikai eszközök és technológiák jelenléte és használata önmagában nem képezi a szolgáltató telephelyét.

27 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy mivel a 2000/31 irányelv 3. cikke (1) és (2) bekezdése alkalmazásának lehetősége azon tagállam meghatározásától függ, amelynek területén az információs társadalommal összefüggő, érintett szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató ténylegesen letelepedett, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez a szolgáltató ténylegesen valamely tagállam területén letelepedett-e. Ilyen letelepedési hely

hiányában az ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében előírt mechanizmust nem kell alkalmazni (2012. március 15-i G ítélet, C-292/10, EU:C:2012:142, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Hasonlóképpen, a 2000/31 irányelv által szabályozott szolgáltatásnyújtás szabadságának az összehangolt jogterülettel összefüggő okokból történő korlátozásának tilalma – az irányelv 3. cikke (2) bekezdésének kifejezett rendelkezése szerint – csak a „másik tagállamból történő” szolgáltatásokra vonatkozik.

29 Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) alapján az Európai Gazdasági Térség (EGT) Vegyes Bizottság az EGT-Megállapodás XI. mellékletének (Távközlési szolgáltatások) módosításáról szóló, 2000. október 27-i 91/2000 határozattal (HL 2001. L 7., 13. o.) kiterjesztette a 2000/31 irányelv hatályát az EGT-re, így ezen irányelv az említett megállapodásban részes államokra is vonatkozik. A Svájci Államszövetség azonban nem szerepel ezen államok között. Továbbá az EK–Svájc-megállapodás alapján létrehozott EU–Svájc Vegyes Bizottság nem hozott határozatot az említett irányelv alkalmazásának e harmadik államra való kiterjesztése érdekében.

30 Márpedig nem vitatott, hogy a Viagogo Genfben letelepedett vállalkozás, ott van a székhelye, és ott központosul a gazdasági tevékenysége, jóllehet a weboldalait az Unió különböző tagállamaiban, köztük Olaszországban is elérhető változatokban üzemelteti. A szóban forgó szolgáltatásokat tehát egy harmadik állam joga által szabályozott társaság ebből a harmadik országból nyújtja.

31 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság által feltételezettekkel ellentétben az alapeljárás felperese nem hivatkozhat a 2000/31 irányelvre. Mivel az előterjesztő bíróság által feltett valamennyi kérdés erre az irányelvre vonatkozik, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem teljes egészében elfogadhatatlan.

32 Másrészt az első kérdést illetően pontosítani kell, hogy a Viagogo az EUMSZ 56. cikkre sem hivatkozhat.

33 Ez a cikk ugyanis – az azt előíró nemzetközi szerződés vagy megállapodás hiányában – nem alkalmazandó az Unión kívüli harmadik államban letelepedett társaságra, még akkor sem, ha ez a társaság olyan szolgáltatásokat nyújt, amelyeket bizonyos tagállamok állampolgárai vagy a területükön letelepedett társaságok igénybe vehetnek (lásd ebben az értelemben: 2015. május 21-i Wagner-Raith ítélet, C-560/13, EU:C:2015:347, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A jelen ügyben az EK–Svájc-megállapodás hatálya nem teszi lehetővé a Viagogo számára, hogy az EUMSZ 56. cikk alkalmazására hivatkozzon, mivel e megállapodás sajátossága, hogy a Svájcban letelepedett szolgáltatóknak a valamelyik tagállam területén letelepedett szolgáltatókkal való azonos kezelésére tekintettel naptári évenként 90 napos időbeli korlátozást ír elő.

35 Az EK–Svájc-megállapodás így tehát különösen „a rövid időtartamú szolgáltatások nyújtásának liberalizálását” írja elő, e megállapodás 5. cikkének (1) bekezdése pedig biztosítja a svájci szolgáltatók számára azt a jogot, hogy „naptári évenként 90 tényleges munkanapot meg nem haladó időszakra a másik Szerződő Fél felségterületén szolgáltatást nyújt[sanak]”. Az említett megállapodás I. melléklete, amely a megállapodás 15. cikke értelmében annak szerves részét képezi, tartalmazza a 17. cikket, amely megtiltja „a naptári évenként 90 tényleges munkanapot meg nem haladó időtartamú, a határon átnyúló szolgáltatások Szerződő Fél felségterületén

történő nyújtásának mindenfajta korlátozás[át]”. E melléklet 18. cikke továbbá kimondja, hogy az említett melléklet 17. cikkének rendelkezéseit kell alkalmazni a Közösség bármely tagállamának jogszabályai szerint vagy a Svájci Államszövetség jogszabályainak megfelelően alapított társaságokra, amelyek létesítő okirat szerinti székhelye, a központi ügyvezetés helye vagy központi üzleti telephelye valamely Szerződő Fél felségterületén van. Végül ugyanezen melléklet 21. cikke kimondja, hogy ez a 90 nap az ellátás teljes időtartamának felel meg, függetlenül attól, hogy a teljesítés folyamatos-e, vagy egymást követő időszakokból áll.

36 Márpedig a jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy a Viagogo az EK–Svájc-megállapodásban előírtnál hosszabb ideig nyújt szolgáltatásokat.

37 Először is, a tevékenységét kizárólag weboldalakon keresztül végző szolgáltató ezt a tevékenységet annak jellegénél fogva gyakorlatilag folyamatos, sőt állandó jelleggel végzi. Konkrétan az adott előadásra vagy rendezvényre szóló jegyek értékesítésének meghirdetésére vonatkozó ajánlat kapcsán a potenciális vásárlók az érintett weboldalon keresztül bármikor jelentkezhetnek. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból nem derül ki, hogy az alapügy felperese által működtetett weboldal a létrehozása óta bármikor is beszüntette volna a tevékenységét, amit az olasz kormány is megerősít, amikor előadja, hogy „[a Viagogo] a másodlagos piacon az egész naptári évben folyamatosan nyújtja a közvetítői szolgáltatást”.

38 Továbbá az alapügyben első fokon előterjesztett bizonyítékokból kitűnik, hogy a Viagogót az AGCOM már 2016-ban is megbírságolta, és a tevékenysége nem tűnt korlátozott idejűnek.

39 Végül egyrészt az AGCOM 2020. március 16-i határozata, amely kifejezetten a 2019. március és május közötti időszakra, azaz 92 napra irányul, az EK–Svájc-megállapodásban előírt legfeljebb 90 napos időtartamot meghaladó időszakra vonatkozik. Másrészt az alapeljárásban hozott elsőfokú ítéletből kitűnik, hogy az AGCOM általi vizsgálat tárgyát képező utolsó értékesítésre 2019. szeptember 7-én, vagyis jóval az EK–Svájc-megállapodásban előírt 90 napon túl került sor.

40 A Viagogo tehát nem tartozik az EUMSZ 56. cikk személyi hatálya alá, következésképpen az alapeljárás keretében nem hivatkozhat e cikk megsértésére, így az első kérdésnek az említett cikk értelmezésére vonatkozó része szintén elfogadhatatlan.

41 Másodszor, a második és a harmadik kérdés kapcsán a Bíróságnak a teljesség kedvéért emlékeztetnie kell azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint a nemzeti bíróság által előterjesztett kérdés elfogadhatatlan, ha a nemzeti bíróság nem biztosítja a Bíróság számára azokat a ténybeli és jogi elemeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson (2015. július 2-i Gullotta és Farmacia di Gullotta Davide & C. ítélet, C-497/12, EU:C:2015:436, 26. pont).

42 A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben a második kérdést illetően egyáltalán nem jelöli meg azokat az okokat, amelyek miatt kérdés merült fel benne az EUMSZ 102. és EUMSZ 106. cikk értelmezésére vonatkozóan, sem pedig azt, hogy milyen kapcsolat áll fenn szerinte e cikkek és különösen a 2016. évi törvény között, ami ellentétes a Bíróság eljárási szabályzata 94. cikkének c) pontjában rögzített követelményekkel.

43 Konkrétan az EUMSZ 102. cikk és azt követő cikkek, és különösen az erőfölénnyel való esetleges visszaélés fennállása tekintetében a kérdést előterjesztő bíróság egyáltalán nem hivatkozik az EUMSZ 102. cikk értelmében vett erőfölény tényállási elemeire az alapeljárással összefüggésben (lásd ebben az értelemben: 2013. december 12-i Ragn-Sells ítélet, C-292/12, EU:C:2013:820,

41. pont). Nincs utalás arra, hogy miben áll ez az erőfölénnyel való visszaélés, illetve hogy a 2016. évi törvény hogyan vezethet ahhoz (lásd ebben az értelemben: 2015. július 2-i Gullotta és Farmacia di Gullotta Davide & C. ítélet, C-497/12, EU:C:2015:436, 25. pont).

44 A harmadik kérdést illetően, amely nyilvánvalóan hipotetikus jellegű, emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utalás indoka nem tanácsadói vélemények megfogalmazása általános vagy hipotetikus kérdésekről, hanem egy jogvita tényleges megoldásának szükségessége (lásd különösen: 1981. december 16-i Foglia ítélet, C-244/80, EU:C:1981:302, 18. pont; 2005. január 20 -i García Blanco ítélet, C-225/02, EU:C:2005:34, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ezért a fenti megfontolások összességére tekintettel az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapügyben részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által 2022. január 27-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

Aláírások